

Той се доближи до Илия, загледа го съ сухи, пламнали очи, и го заплю. Следъ туй избухна:

— Не те е срамъ! Да крадешъ, да ме срамишъ! По-добре да не бѣхъ тѣ раждалъ, въ земята да бѣхъ те заровилъ. Ти ржце нѣмашъ ли, бе синко? Да работишъ, да си изкарвашъ хлѣба честно. Коне ще крадешъ! Съ циганитѣ! Не ми си синъ ти, ще те прокълна! Такъвъ синъ не ща азъ!...

Като не можеше да говори вече, той пакъ го заплю и, разтреперанъ, прижълтѣлъ, обърна се и си тръгна къмъ кжщи. Нѣкой извика подире му:

— Момчетата сж гладни, я имъ донеси малко хлѣбъ!

— Нѣмамъ хлѣбъ азъ, — отвърна дѣдо Герги безъ да се обръща. — Камъни да ядатъ!

Тогава отъ отсрещната бѣла кжщичка излѣзе Ачичка. Тя доде насамъ, каза нѣщо на стражаритѣ, следъ туй извади изподъ престилката си прѣсна пита хлѣбъ. Тя я разчупи и половината даде на Илия, половината на другаря му. Даде имъ и по една буца сирене. После разгъна единъ овехтѣлъ, изтърканъ ямурлукъ, който носѣше връзъ ржката си, и го подаде на Илия.

— Нà, Илия, да се наметнешъ, че може да изстинешъ, — каза тя.

Стражаритѣ бѣха се качили на конетѣ си, арестантитѣ тръгнаха изъ калъта предъ тѣхъ.